

[Bendix.]

hængere, kan have ideelle motiver. På samme måde anerkender jeg naturligvis fuldt ud, at de, som er modstandere, kan have og har ideelle motiver.

Igennem hele hr. Stinus' tale gik der ét hovedspørgsmål, en rød tråd, og det var, at fremtiden er usikker i EF. Vi ved ikke, hvad det bliver til. Der vil jeg spørge hr. Stinus: vil det ikke altid være sådan, hvis vi går ind i et internationalt samarbejde af den ene eller den anden karakter, at fremtiden vil være usikker, og er denne ængstelse for usikkerheden ikke dybest set ensbetydende med, at vi ikke kan gå ind i nogen form for internationalt samarbejde?

(Kort bemærkning).

Per Federspiel: Jeg bestrider ikke hr. Stinus' idealisme, men jeg bestrider i høj grad hans dømmekraft. Han opererede igennem hele sin tale med et begreb: supermagt. Det er et moderne udtryk, som man hidtil har hæftet på De Forenede Stater og Sovjetunionen. Hvad er det, der karakteriserer Europa, som hr. Stinus dog ved forskellige lejligheder har haft mulighed for at iagttage, men foretrækker at danne sig sit eget billede af? Det, der karakteriserer Europa, er ikke, at det er en kreds af stormagter. Stormagter eksisterer ikke mere. Der eksisterer supermagter og større og mindre lande. Hr. Stinus arbejder derfor ud fra den hypotese, at disse såkaldte stormagter har fælles interesser. Det kræver ikke nogen større iagttagelsesevne at se, at det netop er interessemodsatningerne imellem de forhenværende stormagter, der præger udviklingen. Og hvad er så denne magt i Europa, som hr. Stinus frygter så meget for? Det er jo noget aldeles nyt, et sammenspil af nu om få måneder 10 nationer, der netop begraver alle de ting, der tidligere har skabt aggression og ubehagelige tilbøjeligheder i det, man dengang kaldte stormagter, og hvor der er en indbyrdes kontrol i kraft af de procedurer, som netop forhindrer, at den udvik-

ling, som hr. Stinus frygter, kan ske. Jeg vil bede hr. Stinus endnu en gang tænke over, om ikke dette monstrum, supermagten, han forestiller sig, er fantasi. Er det ikke noget helt andet, der udvikler sig i Europa, nemlig denne indbyrdes kontrol mellem samarbejdende og selvstændige nationer? Det er jo til syvende og sidst det, vi vil få at se, i hvert fald så længe selv de yngste af os her lever.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Blot den korte bemærkning til hr. Stinus, der sammenlignede NATO og EF, at der er jo den meget væsentlige forskel mellem de to grupperinger, at når han taler om NATO, så taler han om det, NATO-pagten går ud på, og som den er ramme om, men når han taler om forsvarspolitik i forbindelse med EF, taler han om det, EF-pagten ikke går ud på, EF-traktaten ikke er ramme om, og som dens institutioner ikke har noget med at gøre. Derfor halter sammenligningen både nu og senere.

Formanden: Der bliver herefter yderligere to korte bemærkninger, før jeg afbryder forhandlingen, som kan fortsætte i morgen.

(Kort bemærkning).

Lembourn: Også jeg har bedt om en kort bemærkning på grund af hr. Stinus' anvendelse af ordet supermagt. Det er meget væsentligt tror jeg at det bliver sagt af mange af os, som er tilhængere af en dansk tilslutning, at når vi er det, er det for at undgå, at der skabes en supermagt i Europa. Vi anser netop dette politiske fællesskab for en demokratisering af udviklingen i Europa. Vi ønsker netop at styrke folkestyret, sådan at andre magtkoncentrationer i Europa ikke skal forhindre folkestyret i at fungere. Det er det, der er ved at ske i alle moderne industrisamfund overalt i verden og også i Europa, at andre magtkoncentrationer truer folkestyrets muligheder for at lede udviklingen, og derfor ønsker vi at gå ind i et